

ΕΤΟΣ 56ον

24 Φεβρουαρίου 2008

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (2856)

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΣΤΟΡΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἡ σημερινή παραβολή τοῦ στοργικοῦ πατέρα ἢ τοῦ ἄσωτου γιοῦ εἶναι ἡ «παραβολή τῶν παραβολῶν» καί τό «Εὐαγγέλιο τῶν Εὐαγγελίων». Εἶναι μιὰ ζωγραφιά· δίκαια λοιπόν ἀνήκει στόν εὐαγγελιστή Λουκά ὁ τίτλος τοῦ ζωγράφου Εὐαγγελιστή. Ὁ χριστιανός αὐτή τήν παραβολή πρέπει νά τή νιώθει σάν τή δική του προσωπική ἱστορία καί νά ἀνακαλύπτει στά πρόσωπα, εἴτε τοῦ ἄσωτου εἴτε τοῦ δίκαιου γιοῦ, τόν ἑαυτό του!

Ὁ ἄσωτος γιός

Πῆρε τό μερίδιό του ἀπό τήν πατρική περιουσία· ἔφυγε σέ χώρα μακρινή, κάνοντας ἄσωτη ζωή. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπογραμμίζει πῶς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτάνει, φεύγει ἀπό τό σπίτι τοῦ Θεοῦ – Πατέρα του, δραπετεύει, «eis ἀλλοτριάν ἀπέρχεται γῆν». Ἡ ἀσωτία, πού εἶναι ἡ ἀμαρτία σ' ὅλες τῆς τίς μορφές, εἶναι μεγάλη σκλαβιά γιά τόν ἄνθρωπο. Τόν τυραννάει περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο δυνάστη. Φυλακή καί σκλαβιά εἶναι ἡ ἀσωτία! Ὅποιος πιάστηκε στίς παγίδες τῆς ἔχει στό ἔξῃς ἕναν ἄγριο καί βάρβαρο δυνάστη, πού τόν ἐξαναγκάζει νά κάνει τά πιό ἀξιοκατάκριτα ἔργα. Σ' αὐτό τόν δυνάστη δέν ὑπάρχει κανένας δισταγμός καί κανένας οἶκτος γιά τόν ἄνθρωπο.

Ὁ σκοπός τῆς παραβολῆς δέν εἶναι νά περιγράψει τήν ἀσωτία, ἀλλά νά δείξει δύο πράγματα: Πρῶτα πού φθάνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν χάσει τόν φόβο τοῦ Θεοῦ καί παίρνει τόν κατήφορο, καί ὕστερα πῶς καί σ' αὐτή τήν ἔσχατη κατάπτωση ὑπάρχει δυνατότητα σωτηρίας, ἀφοῦ ὑπάρχει πάντα ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς. Ἡ ἀμαρτία ὅσο κι ἄν ντροπιάζει, διαπράττεται μέ εὐκολία· ἐντούτοις σκοτίζει τή νόηση, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά κυκλοφορεῖ σάν τυφλός. Αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι πῶς ὁ ἄνθρωπος καί μετά τή διάπραξή τῆς ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἄνθρωπος. Νά ἔχει τήν ἀτίμητη ἀξία του, τή σπιθα, ἔστω, στήν ψυχή του τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού μένει ἄσβεστη!

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε' 11–32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατρός

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διείλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσας δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κεραιῶν ὧν ἦσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μισθιοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἄνασας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμά σά ἐστιν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

Ἄπ' ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τό χειρότερο εἶναι ἡ ἀπόγνωσις. Εἶναι τό ἁμάρτημα πού περιέχει ὅλα τὰ ἄλλα, ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Εἶναι ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή ἡ ἀμετανοσία. Γι' αὐτό πολλές φορές ἡ ἀμετανοσία δέν ἐπιτρέπει στὸν ἁμαρτωλὸ νά ἔρθει «εἰς ἑαυτόν» καὶ ἡ ἀπόγνωσις (σατανικὴ παρεμβολή) κλείνει κάθε δρόμο ἀληθινῆς ἐπιστροφῆς καὶ μετάνοιας. Καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς τότε «κεῖται πτώμα ἀνάιτον». Ὁ ἄσωτος γιὸς τὰ ἔκανε ὅλα! Στὴν ἔσχατη ὁμως κατάπτωση καὶ πικρὴ μεταμέλειά του δέν ἔφθασε στὴν ἀπόγνωσις· «τελικά συνῆλθε καὶ εἶπε: Θά σηκωθῶ καὶ θά πάω στὸν πατέρα μου»!

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ’ αὐτοῦ εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, “Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ’ ἐμέ”. Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξίδεψε σὲ μακρυνή χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον. Ὅταν ἐξώδεψε ὅ,τι εἶχε, ἔγινε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερῆται. Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δέν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶπε, “Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφήν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου”. Καὶ ἐσπώθηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακριὰ, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, “Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου”. Ἄλλ’ ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, “Βγάλετε τὴν στολήν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἄς φάμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, ἦταν χαμένος καὶ εὐρέθηκε”. Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς του ὅμως ὁ μεγαλύτερος ἦτανε στὸ χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὴ καὶ χοροῦς. Ἐκάλεσε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐρώτησε τί ἐσπώμαιναν αὐτά. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, “Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα”. Αὐτὸς ὅμως ἐθύμωσε καὶ δέν ᾔθελε νὰ μπῆ. Ὁ πατέρας του ἐβγήκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ’ αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα του, “Τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτέ δέν παρέβηκα ἐντολὴν σου, σ’ ἐμέ ὅμως ποτέ δέν ἔδωκες οὔτε ἕνα κασίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ υἱὸς σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γι’ αὐτόν τὸ θρεμμένο μοσχάρι”. Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, “Παῖδι μου, σὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦτανε καὶ εὐρέθηκε”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ὁ Θεός, ὁ στοργικὸς πατέρας

Περιμένει καὶ συγχωρεῖ. Τί νόημα θὰ εἶχε ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου, ἂν ὁ Θεὸς ὄχι μόνο δέν τὸν περιέμενε, ἀλλὰ καὶ δέν τὸν συγχωροῦσε; Δέν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ὁμολογεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὰ σφάλματά του καὶ νὰ κάνει δῆθεν «αὐτοκριτική». Αὐτὸ δέν εἶναι μετάνοια, εἶναι ἡ ἀπογοήτευση ἀπ’ τὴ μεταμέλεια. Μετάνοια εἶναι ἕνα γλυκὸ αἶσθημα στὴν καρδιά πού ἀνακουφίζει· εἶναι νοσταλ-

24 Φεβρουαρίου 2008: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ)
Ἰωάννου προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ ἐπὶ τῇ μνείᾳ τῆς α΄ καὶ β΄ εὐρέσεως
τῆς τιμίας κεφαλῆς αὐτοῦ († 452).
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: ζ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.
Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Μαρτίου, Τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. κε΄ 31-46.

γία ἐπιστροφῆς· ἐλπίδα σωτηρίας ὄχι μὲ τὴν ἀξιομισθία τῶν καλῶν ἔργων, ἀλλὰ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Περιμένει ὁ Θεός τὸ «Πάτερ ἡμάρτων» κι ἀμέσως διατάσσει «ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην». Γιατί ὅμως ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή; Γιά νά κλείσει τὰ στόματα τῶν Φαρισαίων πὼς συναναστρέφεται μὲ τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοὺς. Ἐπειὶ ἄρα τὸ βάρος τῆς παραβολῆς πέφτει στὸ τρίτο μέρος, ὅπου κύριο πρόσωπο εἶναι:

Ὁ μεγαλύτερος γιός

Στὸ πρόσωπό του ὁ Ἰησοῦς Χριστός στηλίτευσε καὶ καταδίκασε τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπιά τῶν δῆθεν δίκαιων ἀπέναντι στοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ὅπως φαίνεται καθαρά στὴν παραβολὴ ὁ μεγαλύτερος γιός δὲν ἦταν δῆθεν δίκαιος· ἦταν στ΄ ἀλήθεια δίκαιος, πειθαρχικός, ἐργατικός. Τοῦ εἶπε ὅμως ἡ ἀγάπη, πού αὐτὴ εἶναι τὸ γνώρισμα τῶν Ἁγίων. Ὅπου αὐτὴ δὲν ὑπάρχει, ἡ πίστη μετατρέπεται σὲ ἄγριο φανατισμό πού δὲν ἐλέγχεται· ἡ ἐλπίδα γίνεται ψυχρὸς ὑπολογισμός· ἡ ἐλεημοσύνη μιὰ ἐπίδειξη πέρα γιὰ πέρα «πρὸς τὸ θεαθῆναι» (Μαθ. 6, 1)· κι ὅλα γενικὰ μιὰ ὑποκρισία!

Εἶθε ἐμεῖς νά σκεπτόμαστε ὅπως οἱ Ἅγιοι. Νά φοβόσαστε τὸν Θεό καὶ νά μὴν ὑπολογίζουμε τόσο στὰ καλὰ μας ἔργα πού εἶναι εὐτελέστατα μπροστὰ στὴν ἀγάπη Του, ἀλλὰ στὴν χάριν Του. Ἐκείνη μᾶς ὁδηγεῖ στὸν πατρικὸ οἶκο τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὑπάρχει γιὰ ὅλους σωτηρία! Χαρά! Εὐφροσύνη! Ἀμήν.

† Α.Χ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκονομικοῦ τοῦ Ἀποστολικῆς Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm